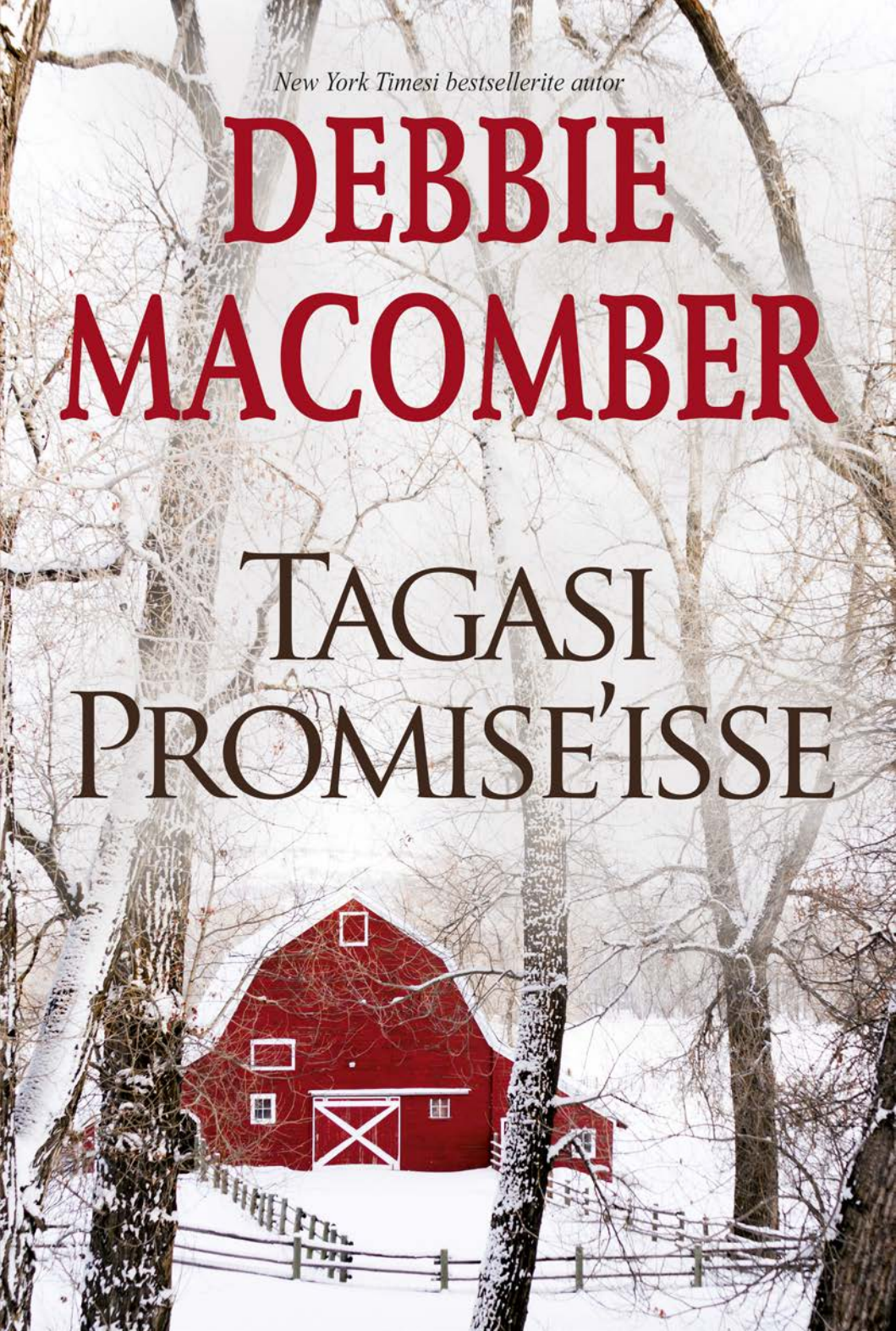

New York Timesi bestsellerite autor

**DEBBIE
MACOMBER**

**TAGASI
PROMISE'ISSE**

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Return to Promise
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, kohad ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime tulemus või kasutatakse neid fiktiivselt ning iga-sugune sarnasus tegelike isikute, elavate või surnute, äriasutuste, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anneli Sihvart
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2000 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D12434423
ISBN 978-9949-87-159-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Ruthanne Devlinile
Minu elu on õnnistatud tänu sinu sõprusele!
Palju õnne sünnipäevaks!

ÜKS

CAL Patterson teadis, et tema naine saaks maruvihaseks. Iga-aastasel tööpüha rodeol võistlemine oli aga Jane'i viha väärt – kuigi peaaegu miski muu ei oleks olnud.

Härjasõit oli teda alati ahvatlenud, isegi rohkem kui ratsutamine perutaval hobusel, härjavärsi köietamine või mõni muu võistlus. Oli erutavalt ohtlik ratsutada mitmesajakilose härja seljas, pidada seal vastu kaheksa sekundit ja mõnikord kauemgi. Ta ihkas illusiooni, et nendel lühikestel hetkedel kontrollib ta kõike. Cal ei teinud seda karika pärast – kui tal oli õnne võita peaauhind – ega selleks, et kuulda, kuidas tema nimi üle rodeoväljaku kõlas. Teda tõmbas väljakutse, võimalus seada oma tahe härja metsiku jõu vastu, ja jah, ka risk. Jane ei saaks sellest kunagi aru; teda kasvatati kui linnatüdrukut ja koolitati arstiks ning ta ei kiitnud heaks asju, mida ta nimetas *tarbetuks* riskiks. Tema arvates kuulus härjasõit täpselt sellesse kategooriasse. Cal oli püüdnud oma tundeid sellega seoses selgitada, kuid ilmselgelt oli ta

ebaõnnestunud. Jane vaidles endiselt tuliselt vastu, kui Cal mainis soovi osaleda rodeovõistlustel. Olgu pealegi, ta tõepoolest vigastas paar aastat tagasi roiet ja piinles taastudes mitu nädalat valu käes. Jane oli ka siis tema peale vihane olnud. Naine oli sellest siiski üle saanud ja saab uuesti – kuid mitte ilma Calile kõigepealt parajal määral süütunnet tekitamata.

Cal jälgis Jane'i silmanurgast, kui naine nende kolmeaastast poega Pauli tribüüni poole juhatas. Ta järgnes neile kohusetundlikult, kandes süles poolteiseaastast Mary Anni, kes sügavalt magas. Niipea, kui tema pere on oma kohtadele asunud, läheb Cal teiste areeni lähedal seisvate võistlejate juurde. Mõni minut hiljem avab Jane kava ja näeb tema nime. Kui ta seda on näinud, pääseb põrgu lahti. Cal ohkas raskelt. Tema vend ja vennanaine saabuvad varsti ning kui tal veab, annab see talle paar rahulikku minutit lisaks.

„Glen ja Ellie kohtuvad meiega siin, jah?“ küsis Jane vaikselt häälel, et mitte last häirida. Tütar toetas oma pehmete blondide lokkidega pea vastu Cali õlga, pöial suus. Tüdruk nägi välja rahumeelne, lausa ingellik – see oli tõsisest kontrastis tema tavapärase energilise käitumisega.

„Nad on varsti siin,“ vastas Cal ja andis Mary Anni Jane'i sülle.

Kuna kaks last nõudsid Jane'i aega ja tähelepanu, lisaks rantšomaja ja kõik muu, oli naine lühendanud oma tööaega arstina ühe nädalavahetuseni kuus. Cal teadis, et Jane igatseb oma tööd, kuid naine ei kurtnud kunagi. Cal pidas end õnnelikuks meheks, et abiellus perekonnale nii pühendunud naisega. Kui lapsed kooli lähevad, hakkab Jane taas

täiskohaga tööle, kuid praegu olid tema elu keskmes Paul ja Mary Ann.

Just siis sirutas Jane käe rodeoürituste ajakava poole ja Cal tõmbus pingule, aimates tema reaktsiooni.

„Cal Patterson, sa *ei teinud* seda!“ Jane'i hääl kõrgenes millekski karjumise sarnaseks, kui ta pöördus ja mehele otsa vaatas.

„Cal?“ Ta ootas, ilmselt lootes seletust. Calil polnud aga öelda midagi, mida ta poleks juba kümneid kordi öelnud. See ei teeks midagi head, kui ta enda arvates täiesti mõistlikud põhjendused uuesti esitaks; üksainus pilk Jane'ile kinnitas, et naist ei saa hõlpsalt rahustada. Tema ainus võimalus oli loota Jane'i armule ja palvetada, et naine talle kiiresti andestaks.

„Kas sa registreerusid *härjasõidule*?“

„Kallis, kuula nüüd...“

„Oled sa *hull*? Sa said eelmisel korral viga! Mis paneb sind arvama, et sa ka seekord viga ei saa?“

„Kui sa annaksid mulle võimaluse...“

Jane tõusis, hoides Mary Anni süles. Paul vaatas hämmeldunult kulmu kortsutades oma vanematele otsa.

„Kuhu sa lähed?“ küsis Cal, lootes, et suudab naist rahustada ilma stseeni tekitamata.

„Ma keeldun seda vaatamast.“

„Aga, kallis...“

Jane vaatas teda altkulmu. „Ära „kallita“ siin midagi!“

Cal tõusis samuti püsti ning sai toibumisaega, kuni Glen ja Ellie mööda pikka istmerida nendeni jõudsid. Cali vend peatus, heitis pilgu ühelt teisele ja näis mõistvat, mis toimub.

„Ma saan aru, et Jane sai teada?“

„Sina teadsid?“ küsis Jane külmalt.

Ellie raputas pead. „Mina mitte! Ma just kuulsin sellest ise.“

„Paistab, et Jane jätab mu maha,“ naljatas Cal, püüdes olukorda huumoriga leevendada. Tema naine reageeris üle. Polnud ühtegi põhjust, miks ta oleks pidanud nüüd lahkuma, eriti kui ta teadis, kui põnevil oli nende kolmeaastane poeg, nähes elu esimest rodeot.

„See on täpselt see, mida sa väärid,“ pomises Jane ning kummardus, et võtta oma käekott ja mähkmekott, hoides samal ajal Mary Anni tugevalt vastu õlga.

„Emme?“

„Võta oma asjad,“ ütles ta Paulile. „Me lähme koju.“

Pauli alahuul hakkas värisema ja Cal sai aru, et pojalt oli raske nutma puhkemast hoiduda. „Ma tahan rodeot näha.“

„Jane, räägime sellest,“ pomises Cal.

Paul vaatas ootusärevalt kord isa, kord ema poole, ja Jane kõhkles.

„Kallis, palun,“ ütles Cal, lootes andestust – või vähemalt aktsepteerimist. Tõsi, ta oli hoidnud saladuses, et oli registreerunud härjasõidule, kuid ainult sellepärast, et püüdis tüli edasi lükata. *Seda* tüli.

„Ma ei taha, et Paul näeks sind vigastatuna,“ ütles Jane.

„Sa ju võiksid minusse natuke uskuda, või kuidas?“

Jane kortsutas kulmu ja temas kees viha.

„Sõitsin härgadega aastaid ilma probleemideta. Ütle talle, Glen,“ sõnas ta ja noogutas venna poole.

„Hei,“ ütles Glen ja tõstis mõlemad käed alistumise märgiks. „Sa oled selles võitluses üksi, suur vend.“

„Ma ei süüdistata sind, et sa vihastusid,“ ütles Ellie Jane'i poolele asudes. „Ka mina oleksin maruvihane.“

Naised kippusid kokku hoidma, kuid vaatamata Ellie toetusele nägi Cal, et Jane'i vastupanu nõrgenes.

„Las Paul jääb rodeole, eks?“ keelitas ta. „Ta on seda terve nädala oodanud. Kui sa ei taha, et ta mind võistlemas näeks, saan aru. Lihtsalt lahkuge siis, kui härjasõit algab. Ma kohtun teiega tšilli valmistamise võistluse ajal, kui olen lõpetanud.“

„Palun, emme? Ma tahan rodeot näha,“ ütles Paul uuesti, silmad lootusest suured. Poiss põhjendas oma seisukohta palju kõnekamalt, kui Cal ise oleks suutnud, ja mees polnud rumal, et midagi enamata lisada.

Jane noogutas vastumeelselt ja istus, heites Cali suunas altkulmu pilke. Cal lubas endale, et räägib naisega hiljem.

„Mul läheb hästi,“ kinnitas ta, soovides, et Jane teaks, et Cal armastab ja hindab teda. Ta pani käe ümber Jane'i õlgade, kallistades teda. Kuid kogu selle aja peksles ta süda erutusest, kui ta mõtles härja selga istumisest. Ta ei suutnud hoida pilku areenile ekslemast.

Jane võis olla sündinud ja kasvanud suurlinnas, kuid nüüd oli ta juba rohkem kui natuke maatüdruk. Siiski ei kiida ta teatud rodeoüritusi tõenäoliselt kunagi heaks. Cal mõistis ta hirme ja seetõttu võistleski nüüd harva – ta polnud seda juba viis aastat teinud. Kuid ta eeldas, et Jane tunneb ära ka kihur, mis teda ajendas.

Kompromiss. Kas mitte see ei hoidnud abielu tervena?

Jane'il polnud mingit kavatsust Cali reetlikkust unustada, kuid praegu ei olnud õige aeg ega koht seda abikaasale öelda. Cal teadis, kuidas naine end tema rodeol võistlemisega seoses tunneb. Ta oli oma seisukoha täiesti selgeks teinud, seda isegi juba enne, kui nad abiellusid.

Sellegipoolest ta vaigis praegu ja hoidis oma keelt vaos. Ta heitis pilgu Cali vennale ja vennanaisele ning kadestas neid. Nende lapsed olid lapsehoidja juures, sest nad kavatsesid hiljem samal õhtul tantsima minna. Ka Jane oleks eelistanud minna, kuid kui ta seda Calile mainis, oli mees ta soovi tõrjunud. Tantsimine ei olnud tema lemmiktegevus ning ta protestis ja kaebles, kuni naine loobus.

Siis oli ta *selle* triki teinud. Mehed!

Poole rodeo ajal jäi Paul magama, nõjatudes ema vastu. Cal oli juba lahkunud, et koos teiste amatöörsoitjatega areeni juures oodata. Kui lähenes tema võistlemise aeg, kaalus naine lahkumist, kuid otsustas siis jääda. Tema kõht oleks niikuinii hirmust sõlmes, olenemata sellest, kas ta vaatab meest seal või mitte. Lahkumine poleks tal riskivat abikaasat meelest viinud ja kuna Paul magas, polnud nüüd põhjust ära minna.

„Kas sa oled mures?“ küsis Ellie talle kaastundlikku pilku heites.

Jane noogutas. „Muidugi, ma ei tea, mida Cal ometi mõtles.“

„Kes ütles, et ta üldse mõtles?“ nõökis Ellie.

„Jah – see on testosteroon,“ pomises Jane, mõtiskledes, mida tema abikaasa nii ohtlike loomadega sõitmisel küll ahvatlevat leidis. Ta närvid olid pillikeeltena pingul ja see ei läinud üle. Mitte enne, kui ta teab, et Cal pole enam ohus.

„Ma lootsin, et sina ja Cal tulete tantsima.“

Ellie oli ilmselgelt pettunud, kuid mitte rohkem kui Jane ise. Talle oleks meeldinud õhtul välja minna. Kui ta oleks peale käinud, oleks Cal lõpuks järele andnud, kuid see ei tundunud vaidlusi ja süütunnet väärt olevat. Pealegi oleks lapsehoidja leidmine olnud keeruline, kuna peaaegu kõik Promise'is osalesid iga-aastaselt tööpüha rodeol – ja Elliel oli õnnestunud palgata Emma Bishop, üks vähestest lapsehoidmiseks saadaolevatest teismelistest.

„Cal ei tahtnud laste juurest ära minna,“ selgitas Jane. Tuleb ka teisi tantsuõhtuid, teisi võimalusi, rahustas ta end.

„Ta on järgmine,“ ütles Glen.

„Las käia, Cal!“ hõikas Ellie. Hoolimata mehe vennanaise püüdest olla kaastundlik nägi Jane, et Ellie oli elevil.

Kui Cali nimi välja hõigati, ei tahtnud Jane vaadata, kuid ei suutnud end tagasi hoida. Cal oli aedikus ja istus kaksiratsi härja seljas, üks kõie ots oli sadulasarve ja teine tema käe ümber. Jane kallistas magavat last tugevamalt ja hammustas alahuult nii kõvasti, et see hakkas veritsema. Äkki lendas värav lahti ja mitusada kilo vihast härga sööstis arenile.

Glen ja Ellie olid hetkega jalul ja karjusid. Jane jäi istuma, käed ümber laste. „Mis toimub?“ küsis ta Ellielt pinges ja tungiva häälega.

„Calil läheb suurepäraselt!“ hüüdis Ellie. Jane kuulis teda vaevu üle rahvahulga hõigete. Ellie plaksutas metsikult, kui helin kõlas. „Ta jäi selga!“ hüüdis Ellie. „Seni on ta parim!“

Jane noogutas. Kuidas Cal kõik need sekundid vastu oli suutnud pidada, polnud tal aimugi.

„Vau. Tore, et see läbi sai.“ Ellie vajus Jane'i kõrvale.